

ÅSA HELLBERG

DE
TOEKOMST
VAN HOTEL
FLANAGANS

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

XANDER

ROMAN

1

Oudejaarsavond 1999

Flanagans was op een avond als deze tot de nok gevuld en Frankie had even tijd voor zichzelf nodig, voordat ze om twaalf uur de gebruikelijke nieuwjaarstoespraak zou houden. Het was nog steeds moeilijk te bevatten dat dit haar taak was. Nog niet zo lang geleden had ze gelachen om verantwoordelijkheden en tradities. Het verschil tussen het beschermd opgevoede en verwenne meisje van vroeger en de vrouw die ze nu was, was op zijn zachtst gezegd enorm. Het leven had een ernst aangenomen die ze niet had verwacht in die tijd waarin het allemaal om haarzelf had gedraaid.

Verdorie, wat mis ik soms dat gevoel van vrijheid, dacht ze, terwijl ze de zware deur naar de binnenplaats openduwde. De kou trok door haar dunne avondjurk en ze kreeg kippenvel op haar armen. Ze had gewoon even wat frisse lucht nodig en zou dan weer naar binnen gaan en... De gedachte werd onderbroken door een beweging onderaan de trap. Frankie kon in het schemerige licht niet goed zien wat het was.

Het was een kind, zag ze toen een klein figuurtje van de trap opstond. Midden in de nacht op oudejaarsavond? Was het een hotelgast die de ingang niet kon vinden?

‘Blijf staan,’ riep Frankie terwijl het jongetje verschrikt over de binnenplaats rende.

Het kind bleef abrupt staan en keek naar Frankie. In de gloed van het verlichte hotel zag Frankie hoe dun gekleed hij was. Mocht dat kind hier überhaupt zijn? Die jas was toch helemaal niet dik genoeg?

‘Weet je wie ik ben?’ vroeg Frankie.

Geen antwoord. Ze knikte naar het grote, verlichte bakstenen gebouw. Er stond een raam open en het lawaai van de festiviteiten binnen was duidelijk te horen. Op avonden als deze baadde het hotel in een zee van licht, maar op de binnenplaats was de verlichting zwak.

‘Dit is mijn hotel.’ Ze deed haar best om vriendelijk te klinken, ze wilde het kind absoluut niet bang maken. ‘Wil je even binnenkomen om warm te worden?’ Haar gasten wachtten, het was bijna twaalf uur en 1999 tikte richting 2000. Dit was Flanagan’s grootste feest in jaren. Gino stond vast ongeduldig te trappelen omdat hij niet wist waar ze was. Maar ze kon het arme ding toch niet hier in de kou laten staan?

Toen ze nog steeds geen antwoord kreeg, vervolgde Frankie: ‘Hoe heet je?’

‘Charles junior.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes om beter te kunnen zien in het donker.

‘Mijn overgrootvader heeft bij Flanagan’s gewerkt voordat hij stierf. Bent u Miss Nolan?’

Frankie’s mond viel open. ‘Bedoel je Charles, ónze Charles?’

De jongen waagde zich dichterbij en stak toen zijn hand in de zak van zijn dunne jasje en overhandigde haar een envelop.

‘Hij heeft u een brief geschreven,’ zei hij.

Frankie nam de brief in ontvangst en zei zonder aarzelen: ‘Zijn familie is mijn familie. Noem me maar Frankie. Ik ben hier nog een paar uur bezig, maar in de tussentijd kun je in de keuken je buikje rond eten.’ De jongen was zo mager dat hij waarschijnlijk vóór alles voedsel nodig had, dacht Frankie. ‘Kom maar mee,’ zei ze terwijl ze de deur openhield. Als Charles junior niet snel naar binnen kwam, zou hij nog doodvriezen.

Ze stopte de brief in haar enveloptasje, ze zou hem lezen wanneer ze meer tijd had. Ze wilde zich kunnen concentreren op wat de trouwe bediende van het hotel haar had geschreven, en op dit moment kon ze onmogelijk gaan zitten.

Hij had voor hen allemaal gewerkt. Voor Linda’s vader, Linda, Frankies moeder en Elinor en uiteindelijk ook voor Frankie. Toen hij een paar jaar geleden overleed, was dat een groot verlies. De staf van Flanagans had rouwbanden gedragen en de stemming was ingetogen op de dag van zijn begrafenis. Als er iemand net zoveel van Flanagans had gehouden als Frankie, dan was het Charles wel. Dat ze nu oog in oog stond met zijn achterkleinzoon, die zo te zien in kommervolle omstandigheden verkeerde, raakte haar. Hoe was dat mogelijk?

Gino zou natuurlijk gek worden omdat ze zich over nog een kind ontfermde, maar dat kon haar niet schelen. Niemand vertelde Frankie Nolan wat ze wel en niet mocht doen. Zelfs haar man niet, en zeker niet als het om een kind ging dat bovendien een familielid van Charles was.

Billie zou het begrepen hebben, maar zij was in Los Angeles voor een auditie. Hoewel Frankie haar zus vreselijk miste, wist ze dat deze rol het leven van Billie voorgoed zou kunnen veranderen. Vanavond was er blijkbaar een feestje, maar morgen was er een ontmoeting in het huis van de filmproducent, een man die Frankie altijd onaangenaam had gevonden. Ze had te veel foto’s gezien waarop hij zelfingenomen grijnzend met zijn arm om de schouders van een jonge vrouw stond. Maar het was

zijn productie. Als Billie door hem werd geselecteerd, was haar carrière gewaarborgd.

Ze waren bij de deur die naar de hotelkeuken in de kelder leidde.

‘We moeten hier naar beneden,’ zei ze tegen Charles junior. Hij aarzelde niet om met haar mee te gaan. Integendeel, zijn ijsskoude handje greep de hare stevig vast toen ze die naar hem uitstak. Wat een vreemd klein kind.

Ze liep glimlachend door de gang waar het bedienend personeel zich haastte met grote schotels, en hield Charles junior goed vast zodat hij hun niet voor de voeten zou lopen. Frankie voelde een diepe dankbaarheid tegenover het personeel dat weer op een oudejaarsavond werkte. Geen hotel in Londen kon zich meten met Flanagans, en dat was louter te danken aan de loyaliteit van het personeel. Frankies grootste angst was dat ze haar en het hotel in de steek zouden laten en naar een concurrent zouden gaan. Als ze aan haar personeel dacht, stroomden haar ogen over van liefde.

In de keuken legde ze haar handen op de schouders van de jongen. ‘Dit is Charles junior en hij heeft honger,’ glimlachte ze naar Pierre, de alleenheerser van de keuken.

Pierre bekeek de jongen onderzoekend, alsof hij wilde inschatten wat voor voedsel hij nodig had.

‘Spaghetti,’ besloot hij uiteindelijk. ‘Deze jongeman wil vast geen ganzenlever, toch?’

In het felle licht van de keuken kon Billie zien dat Charles junior een jaar of zeven, acht oud was. Waarom was hij alleen? Hij kwam toch uit een goed gezin? Ze zou later meer met hem praten, wanneer de gasten naar huis waren gegaan en ze de brief had gelezen.

‘Zorg jij voor hem?’ vroeg ze aan Pierre.

Hij ontmoette haar blik en hield die te lang vast. ‘Je weet dat ik dat doe,’ zei hij ten slotte. ‘En *chérie*...’ zei hij toen zacht.

‘Ja?’

‘Gelukkig nieuwjaar.’

Frankie probeerde erachter te komen of er iets anders was deze eerste ochtend van het nieuwe millennium, maar alles leek zoals altijd. Middernacht was zonder problemen gepasseerd. De vuurpijlen die de komst van het nieuwe jaar aankondigden, werden zoals gebruikelijk met grote precisie buiten het hotel afgevuurd door Andy, manusje-van-alles en alleskunner van Flanagans. Als er tijdens de jaarwisseling problemen waren geweest, had hij die meteen aangepakt. ‘Waar is Andy’, was waarschijnlijk de meest gestelde vraag in het hotel.

Na de toespraak die Frankie volgens de traditie op de trap had gehouden, had Frankies rechterhand Annika haar arm om Frankie geslagen, haar op de wang gekust en haar champagne-glas naar haar uitgestoken. ‘Zullen we niet ook op Billie proosten?’ had ze gevraagd.

‘Natuurlijk. En op mama. Het is haar verjaardag,’ had Frankie geantwoord. Ze tikten hun glazen tegen elkaar en riepen zo hard als ze konden: ‘Voor jou, Billie. En voor jou, Emma.’ De gasten hadden gelachen, naar hen geknikt en het glas geheven. Frankie had van haar frisdrankje gedronken en teruggeknikt. Het was een oudejaarsavond geweest die ze niet snel zou vergeten.

Toch zat ze nu op de rand van het bed met het gevoel dat ze iets vergeten was. Misschien had ze gewoon te weinig geslapen? Ze keek op de wekker. Half acht. Dertig minuten langer en ze zou zich goed hebben gevoeld, maar ze wist dat ze niet meer kon slapen. Haar rug was erg stijf, om nog maar te zwijgen over haar nek. Met een grimas draaide ze haar hoofd heen en weer. Ze verlangde zo naar een massage. Misschien had een van de masseurs van Flanagans’ fitnessruimte tijd over wanneer ze klaar was op kantoor.

Ze verliet zachtjes haar kamer, liep over de donker gebeitste houten vloer in de woonkamer en opende eerst de deur van de ene en daarna de deur van de laatste slaapkamer van de woning. Zowel Gino als haar broer Nick waren in diepe slaap, en net zo voorzichtig als ze die geopend had, sloot ze de deuren weer.

Op weg naar het kantoor bleef ze staan en streek met haar hand over de witgeverfde muur. De uitgebreide renovatie van Flanagan's was het jaar ervoor pas voltooid. Het ooit donkere hout was geverfd in gebroken wit en het was precies zo mooi geworden als ze zich het had voorgesteld. Ze was er gedurende het hele proces nauw bij betrokken geweest, had zorgvuldig nieuwe kleuren gekozen voor alle ruimtes en was nog steeds tevreden over het eindresultaat. De kamers hadden ook nieuw meubilair gekregen, de logge tv's waren verdwenen en alleen in de gangen en op de trappen lag nog vaste vloerbedekking.

In de voormalige nachtclub van het hotel, Linda's, waarvan het succes slechts een paar jaar had geduurd, werden tegenwoordig de heerlijkste lunches van Londen geserveerd en de plek was geliefd bij jonge vrouwen die gezond wilden eten. Pierre had fantastisch werk geleverd met deze nieuwigheid waar hij eerst alleen over had gezucht. Maar toen hij eenmaal was begonnen met het samenstellen van de menu's, raakte hij steeds geïnteresseerder en nu zag hij het als een uitdaging om alle gezondheidsbewuste mensen naar het restaurant te lokken dat ze The Apple Tree Garden genoemd hadden, naar de bomen in het privépark naast het hotel. The Apple, zoals het al snel werd genoemd, werd constant druk bezocht en voor de ingang aan de straatkant stond meestal een lange rij. Op koude dagen werd er alcoholvrije warme most geserveerd aan de wachtende mensen. Frankie wilde niet dat de gasten moesten afzien terwijl ze op een tafel wachtten.

Tijdens de tien jaar dat ze mede-eigenaar van Flanagan's was,

had Frankie meer veranderd in het hotel dan haar moeder en Elinor ooit hadden gedaan. Billie, die de andere helft van het hotel bezat, zou terugkomen als haar filmcarrière voorbij was. Ze was negenendertig en had niet veel tijd meer voor haar doorbraak in Hollywood.

Toen haar moeder en Elinor vroegen of Frankie het hotel wilde overnemen en mede-eigenaar wilde worden, werkte ze al enkele jaren in het hotel. Zij en Annika, Billies beste vriendin en studiegenote uit Uppsala, vormden een duo dat even sterk was als het partnerschap dat Frankies moeder Emma en Elinor hadden gehad. Maar wel met minder problemen.

Frankie kreeg het warm bij de gedachte dat haar ouders weer verliefd op elkaar waren geworden. Haar moeder had gestraald van geluk toen ze ja had gezegd op haar vaders aanzoek. Hij was in het bijzijn van de gehele avondploeg in de Belle Mare in Calais voor haar op zijn knieën gegaan, en Frankie herinnerde zich dat ze toen had gedacht dat liefde echt alles overwint. Ook al had de cynicus in haar altijd beweerd dat dat gewoon onzin was.

De bruiloft was de mooiste die Frankie ooit had meegemaakt. Pierre was haar vaders bruidsjonker en Frankie haar moeders bruidsmisje geweest en het was alsof de liefde in de ruimte ook hen omhulde. Zij en Pierre hadden dicht tegen elkaar aan gedanst, en als Frankie had geluisterd naar waar haar lichaam naar verlangde, zouden ze veel meer hebben gedaan dan alleen dansen. Maar ze durfde niet opnieuw het initiatief te nemen. Hij had al te vaak laten blijken dat hij niet op die manier om haar gaf en dat het niets betekende dat hij haar stevig vasthield op de dansvloer.

Frankie bleef voor de deur van het kantoor staan, haalde diep adem, sloot haar ogen en leunde tegen de muur. Tranen welden op toen ze aan haar moeder dacht, die Flanagans zo dapper had opgegeven en met haar vader naar Calais was verhuisd om daar

samen met hem het restaurant te runnen. Ze had van het hotel gehouden, maar haar man was belangrijker.

Het restaurant. Shit. Nu schoot Frankie te binnen wat ze was vergeten. Ze veegde snel haar tranen weg en liep met grote passen naar de personeelslift die naar de keuken ging. Verdomme nog aan toe. Ze had Charles junior in de keuken van Pierre achtergelaten. Ze vertrouwde Pierre volkomen, maar hij had er niet om gevraagd om met een kind te worden opgezadeld. En dan nog wel op oudejaarsavond, wanneer het zo druk was... Hoe kon ze? Ze had de brief van de overgrootvader van de jongen nog niet eens gelezen.

Ze nam een snel besluit en in plaats van de lift uit te rennen drukte ze op de knop naar haar verdieping. Ze moest lezen wat Charles had geschreven voordat ze het kind weer zag. Waar had ze haar tasje gelaten? Daar. Ze scheurde de envelop open.

Beste Frankie,

Als mijn achterkleinzoon Charles met deze brief naar je toe is gekomen, is dat omdat zijn moeder niet meer voor hem kan zorgen. Geloof me, we hebben allemaal geprobeerd om haar te helpen beter te worden, maar helaas is dat niet gelukt. Mijn zoon heeft het opgegeven, maar ik heb geprobeerd Charles junior te helpen en hij is veel bij mij thuis geweest wanneer zijn moeder niet voor hem kon zorgen.

Maar hij is alleen, Frankie, want als je dit leest, ben ik er niet meer en heeft hij niemand meer om naartoe te gaan.

Als jij hem niet in je eigen familie kunt opnemen, kun je hem misschien helpen een ander gezin te vinden? Charles junior is een lieve, gevoelige jongen die veel liefde en zorg nodig heeft om niet dezelfde kant op te gaan

als zijn ouders, en ik weet niet aan wie ik het anders moet vragen.

Je hebt een groot hart. Ik ken je van kleins af aan, je hebt zelf verlies gekend en ik ben ervan overtuigd dat jij een eenzame jongen als Charles begrijpt. Hij heeft iemand aan zijn zijde nodig en jij bent een van de mensen die ik het meest vertrouw.

*Hartelijke groeten,
Charles*

Met een bonzend hart haastte Frankie zich naar de personeelskamer waar ze de jongen voor het laatst had gezien. Natuurlijk was hij er niet. Wat had ze gedacht? Dat hij op een stoel zou zitten slapen? Ze keek in de keuken, geen Pierre. Hij had de afgelopen nacht gewerkt en lag nu natuurlijk nog in zijn bed. Ze wilde hem liever niet wakker maken, maar ze moest op de eerste plaats aan de jongen denken.

Frankie rende langs het personeel dat bezig was met het ontbijt voor de hotelgasten. Iedereen werkte de klok rond om aan de kleinste behoeften van de gasten te voldoen en op nieuwjaarsdag waren er meer wensen dan normaal. Meer roomservice, latere ontbijtgasten en meer warme gerechten dan normaal gesproken bij het buffet te krijgen waren. Ze wilde dat ze tijd had om even te blijven staan en een paar woorden te wisselen met haar hardwerkende staf, maar ze moest er nu eerst achter komen hoe het Charles junior was vergaan. Hij was gekomen om hulp te vragen en ze was gewoon naar bed gegaan zonder ook nog maar een keer aan hem te denken. Dat zei waarschijnlijk heel veel over haar.

Ze klopte zachtjes op de deur van Pierres kamer. Goede god, alsjeblieft, laat er niet een vrouw opendoen.

‘Oui?’

‘Ik ben het.’

Ze hoorde wat gestommel en toen deed hij open, legde zijn vinger tegen zijn lippen en gebaarde met zijn andere hand dat ze binnen moest komen.

De kamer was legendarisch. Veertig jaar geleden had haar moeder die met Elinor gedeeld. Hier had Sebastian met al zijn charme haar moeder verleid en haar zwanger gemaakt, en had hij min of meer gelijktijdig in een andere kamer bij Elinor Billie verwekt.

En nu woonde Pierre in de kamer waar alles ooit begon. Pierre, die Frankie voor het eerst had ontmoet in het restaurant van haar vader in Calais, de Belle Mare. Pierre, die ze hartstochtelijk had gehaat toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten. Pierre, de enige man die haar ooit van haar stuk had gebracht.

Tot ze Pierre ontmoette, had ze alle mannen kunnen krijgen die ze maar wilde, maar wanneer hij naar haar keek, was ze stilgevallen, had ze een alarmerend hoge hartslag en duizenden vlinders in haar buik gevoeld. Het was levensgevaarlijk voor haar om te dicht bij hem te komen, dus had ze dat niet gedaan sinds ze had begrepen met hoeveel vrouwen hij zich omringde. Ze was een dwaas geweest die dacht dat ze meer voor hem had betekend. Maar voor hem was ze niets meer dan de dochter van de restauranteigenaar. O, wat ze had gewacht op de kus die ze uiteindelijk had gekregen. Zelfs zoveel jaren later wilde ze er niet aan terugdenken hoe ze zichzelf had vernederd om die kus te krijgen. Ze had schaamteloos geflirt en had als een krolse kat om hem heen gedraaid. En uiteindelijk kreeg ze wat ze wilde. Natuurlijk. Wat moest die arme man anders?

De kus was zonder meer de meest opwindende die ze ooit had gehad in haar drieëntwintigjarige leven – en ze had toen de meeste dingen al uitgeprobeerd. Ze kon nog steeds zijn handpalm tegen haar rug voelen terwijl hij haar tegen zich aandrukte. Maar na de avonddienst was het helemaal niet volgens Fran-

kies plan gegaan. In plaats van door te gaan met wat hij met haar was begonnen sloeg hij zijn arm om Nicole – een lachebek met grote borsten die Frankie nooit had kunnen uitstaan – en verliet het restaurant zonder om te kijken. Frankie had zichzelf plechtig beloofd nooit meer bij hem in de buurt te komen. Maar ze had zich bedacht, en toen ze hem in de voorraadkamer overrompelde, had ze hem vol vertrouwen zomaar vastgepakt, gekust en zijn overhemd losgeknoopt. De schaamte toen hij haar handen had weggeschoven en ‘Ik wil dit niet’ had gemompeld was onbeschrijfelijk.

De rest van haar tijd bij Belle Mare had hij haar geen blik waardig gegund, maar al zijn aandacht aan de andere meisjes van het personeel besteed. Niet lang nadat haar vader een feest had georganiseerd om Pierres verloving met Marie te vieren, een donkere schoonheid die ook nog eens aardig was, had Frankie Frankrijk verlaten, was naar huis en naar haar moeder gegaan en had gezegd dat ze vanaf die dag alles over Flanagans wilde weten. Oké, zij en Pierre hadden gedanst op de bruiloft van haar ouders, maar meer lichamelijk contact dan dat hadden ze sindsdien niet gehad.

Toen hij als chef-kok bij Flanagans kwam werken, waren er al heel wat jaren verstreken en hij werd al snel net zo populair als in Calais. Als hij wilde, kon hij elke dag een andere vrouw hebben, want de verloving met Marie was niet van erg lange duur geweest. De volgende evenmin. Het was niet moeilijk te begrijpen wat vrouwen zo leuk aan hem vonden, Frankie zelf was ooit ook in de val gelopen. Pierre was knap, een uitstekende chef-kok met een evenwichtig karakter, en zonder hem had ze het niet gered. Tegenwoordig waren ze goede vrienden... en dat hij sexy was, waarschijnlijk een vurige en tegelijk gevoelige minnaar, daar dacht ze nóóit meer aan.

De keuken was een afdeling waar ze zich geen zorgen over hoefde te maken, en het was fijn dat ze blind op hem kon ver-

trouwen. Hij begreep haar, las haar met één blik. Wanneer ze terneergeslagen was, was haar eigen man daar blind voor, terwijl Pierre het meteen oppikte en vroeg hoe het met haar ging. Maar misschien was dat zo met mannelijke vrienden. Ze betrokken niet alles op zichzelf.

‘Is dat wat je zoekt?’ Hij wees naar het bed waar Charles junior in een diepe slaap lag.

Frankie legde opgelucht haar handen op haar borst en haalde opgelucht adem. Ze ging op de rand van het bed zitten en streekte over het haar van de jongen.

‘Dank je,’ fluisterde ze. ‘Gelukkig durfde hij bij je te blijven, ik bedoel, die pyjama van jou is zonder twijfel angstaanjagend.’ De schattige kleine melk likkende kittens op de voorkant van zijn pyjamajasje pasten helemaal niet bij de grote Pierre. ‘Wanneer heb je die gekocht?’ kon ze niet laten te vragen. ‘Of misschien eerder, waarom?’

‘Het was een cadeau,’ mompelde hij. ‘Ik slaap normaal gesproken naakt.’ Zijn donkere ogen twinkelden.

‘Altijd op alles voorbereid?’ vroeg ze glimlachend. Waarschijnlijk had deze kamer veel bezoekers. Het was niet moeilijk zich hem voor te stellen zonder een draad aan zijn lijf, dat had ze al vaak gedaan: hij had haar op zijn borst, een ongewoon gespierde buik voor een kok, lange benen, goedgetrainde bovenarmen – en een fluwelen huid. Die herinnerde ze zich nog precies van die keer dat ze haar armen om zijn nek had gelegd. De rest had ze bij elkaar gefantaseerd door hem stiekem te bestuderen. Ze richtte haar blik op het kind in het bed.

Hij werd wakker, zag Frankie op de rand van het bed zitten en zuchtte tevreden. ‘Heb je de brief gelezen?’ vroeg hij. ‘Mag ik bij je blijven?’